

Ислом дини ягонаи Худованд

الإسلام دين الله الوحيد

< الطاجيكية >

Таҳия: Мусъаби Ҳамза

إعداد: مصعب حمزة

Ислом дини ягонаи Худованд

Ислом дини ягонаи Худованд аст ва Худованд на аз Чинҳо ва на аз Инсонҳо ба чуз ислом дини дигареро намепазирад чуноне, ки мефармояд:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ﴾ [ال عمران: ٨٥]

«Ва ҳар кас, ки дине чуз ислом ихтиёр кунад, аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд».

Сураи Оли Имрон 85

Ва боз мефармояд:

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ﴾ [ال عمران: ١٩]

«Албатта дин дар назди Худо дини ислом аст».

Сураи Оли Имрон 19

Ва ислом дини тамоми паёмбарон буд чуноне, ки Худованд мефармояд:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾ [ال انبياء: ٢٥]

«Мо пеш аз ту ҳар паёмбаре ки фиристодем, фақат ба ӯ ваҳй кардем, ки ғайри Ман худое нест. Пас Маро бипарастед».

Сураи Анбиё 25

Ва боз мефармояд:

﴿إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالْتَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَعَاتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا﴾ [النساء: ١٦٣، ١٦٥]

﴿رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِقَاءِ يَكُونُ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾ [النساء: ١٦٣، ١٦٥]

«Мо ба ту ваҳй кардем, ҳамчунон ки ба Нӯҳ ва паёмбарони баъд аз ӯ ваҳй кардаем ва ба Иброҳиму Исмоил ва Исҳоқу Яъқуб ва наберагони Яъқуб ва Исо ва Айюб ва Юнус ва Ҳорун ва Сулаймон ваҳй кардаем ва ба Довуд «Забур»-ро арзонӣ доштем.

Ва паёмбароне, ки пеш аз ин дostonҳояшонро барои ту гуфтаем ва онон, ки дostonҳояшонро барои ту нагуфтаем. Ва Худо бо Мӯсо сухан гуфт, сухан гуфтани бевосита.

Паёмбароне муждадиҳанда ва бимдиҳанда, то аз он пас мардумро бар Худо ҳуҷҷате набошад ва Худо пирӯзманду ҳақим аст!».

Сураи Нисо 163 - 165

Ва баъд аз он ки Худованд ин паёмбаронашро зикр кард амсоли: Нух, Иброҳим, Исҳоқ, Яъқуб, Довуд Сулаймон, Айюб, Юсуф, Мусо, Ҳорун, Закарё, Яҳё, Исо, Илёс, Исмоил, Ясаъ, Лут, Юнус, гуфт:

﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ فَبِهِدْنَهُمْ أَقْتَدِهٖ﴾ [الانعام: 90]

«Инҳо касоне ҳастанд, ки Худо ҳидояташон кардааст пас ба равиши онҳо пайравӣ кун».

Сураи Анъом 90

Динҳои тамоми паёмбарон дар асл мувофиқанд танҳо дар баъзе масъалаҳои фаръи аз ҳамдигар фарқ мекунанд, фаръҳо фарқ мекунанд на аслҳо, Худованд барои бани Исроил Мусо ва Исо (а)-ро фиристод ва бо нозил кардани Инҷил баъзе оятҳои Тавротро мансӯх гардонид, Исо (а) ба қавмаш гуфт:

﴿وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَإِلْحٰلَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا﴾ [ال عمران: 50]

«Тавротро ҳозирро тасдиқ мекунам ва баъзе аз чизҳои оғӯро, ки бар шумо ҳаром шуда, ҳалол мекунам. Бо нишонӣ аз Парвардигоратон назди шумо омадаам. Аз Худо битарсед ва ба ман итоат кунед!».

Сураи Оли Имрон 50

Бо вучуде, ки ҳазрати Исо ва Мусо (а) ба суи як қавм фиристода шуда буданд шариятхояшон дар баъзе шохаҳо фарқ мекарданд, пас чи гуна шарияти дигар паёмбарон фарқ накунад?!

Ва инчунин ягон шарияте набуд, ки дар он таҳриф дохил нашуда бошад, Худованд мефармояд:

﴿وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ

هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ [ال عمران: ٧٨]

«Ва аз миёни онҳо гурӯҳе ҳастанд, ки ба шеваи китоби Худо сухан мегӯянд, то пиндоред, ки он чӣ мегӯянд, аз китоби Худост, дар ҳоле ки аз китоби Худо нест. Ва мегӯянд, ки аз чониби Худо омада ва ҳол он ки аз чониби Худо наёмада аст. Ва худ медонанд, ки бар Худо дурӯғ мебанданд».

Сураи Оли Имрон 78

Ва боз мефармояд:

﴿يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِ ۗ ﴿٤٦﴾ [النساء: ٤٦]

«Баъзе аз (яхудиён) калимоти Худоро ба маъни дигаргун мекунанд».

Сураи Нисо 46

Ва чуноне ки Худованд мехост, миёни мардуми омма ва расидан ба ҳақиқат пардае эҷод шуд, ва ягона роҳи расидан ба ҳақиқат он аст, ки паёмбари нава фиристода шавад, сипас Худованд дини ҳақро бо фиристодани Муҳаммад (с) пойдор кард, пас дини ҳақе вучуд надорад магар дини ӯ чуноне, ки Худованд мефармояд:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾ [ال عمران: ٨٥]

«Ва ҳар кас, ки дине чуз ислом ихтиёр кунад, аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд ва дар охират аз зиёндидагон хоҳад буд».

Сураи Оли Имрон 85

Ва рисолату паёмбарии Муҳамад (с)-ро барои ҳамаи умматон дастур гардонид, чи бар инсонҳо ва чи бар чинҳо ва чи бар арабу аҷам чуноне, ки мефармояд:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ [سبا: ٢٨]

«Туро ба паёмбарӣ фиристодем, бар ҳамаи мардум; муждадиҳандаву бимдиҳанда. Вале бештари мардум намедонанд».

Сураи Сабаъ 28

Имом Муслим аз Абухурайра (р.з) ривоят мекунад, ки Паёмбар (с) фармуд:

"Қасам бар зоте, ки ҷони ман дар дасти Ӯст! Касе нест аз ин уммат, ки дар бораи ман бишунавад, на яҳуди ва на насрони сипас бимирад дар ҳоле, ки ба он чи ки ман барояш фиристода шудаам эмон наоварда бошад, магар ин, ки аз аҳли дузах хоҳад буд".

Худованд Қуръонро аз таҳрифу табдил нигоҳ дошт чуноне, ки мефармояд:

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: ٩]

«Мо Қуръонро худ нозил кардаем ва худ ниғаҳбонаш ҳастем».

Сураи Ҳичр 9

Касе исломро тафсир намекунад ва мақсаду муроди Худовандро баён намекунад, магар Худованд дар китобаш ва дар суннати Паёмбараш (с), дар назди мардум касе аз Паёмбар (с) равшантар ва намоёнтар нест, локин бо вучуди ин, Ӯ ба чуз паёмбари вазифаи дигаре надорад, Худованд мефармояд:

﴿يَأْتِيهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ ۗ﴾ [المائدة: ٦٧]

«Эй паёмбар, он чиро, ки аз Парвардигорат бар ту нозил шудааст, ба мардум бирасон».

Сураи Моида 67

Ва вазифаи паёмбар ба чуз расондан баён намудани он низ мебошад,

Худованд мефармояд:

﴿وَمَا عَلَى الرُّسُولِ إِلَّا الْبَلَّغُ الْمُبِينُ﴾ [النور: ٥٤]

«Ва бар уҳдаи паёмбар ғайри таблиғи ошкор ҳеҷ нест».

Сураи Нур 54

Ва ин чунин мешавад, ки баён аз ҷониби Худованд низ бошад, чуноне мефармояд:

﴿فَإِذَا قَرَأْتَهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ۗ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ﴾ [القيامة: ١٨، ١٩]

«Чун хондемаш, ту он хонданро пайравӣ кун. Сипас баёни он бар уҳдаи Мост».

Сураи Қиёмат 18-19

Ва суннат низ ваҳест аз ҷониби Худованд чуноне ки мефармояд:

﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۗ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ﴾ [النجم: ٣، ٤]

«Ва (Муҳаммад) сухан аз рӯи ҳаво (ҳавас) намегӯяд. Ин сухан фақат он чизест, ки ба ӯ ваҳй мешавад».

Сураи Начм 3 - 4

Ҳаргоҳ, ки Паёмбар (с) суоле карда мешуд ва дар собиқ ҷавоби онро агар аз тариқи ваҳй медонист ҷавоб медод вагарна интизори ваҳй мешуд.

Ва наздиктарин мардум ба фаҳми Паёмбар (с) саҳобаҳояш буданд ва фаҳмидани онҳо Қуръонро ҳуҷҷат аст, Ва ҳарки бигуяд, ки касе ба чуз Худованд ҳаққи дар шарият ворид

намудани чизеро мисли Худованд ҳақ дорад, мисли: чизеро ҳалол намудан ё ҳаром гардонидан аз пеши худ дорад, гуё ки худро дар ҳукми Худованд шарик сохтааст, Ва ин ширке аст, ки касе дар он ихтилоф надорад.

Худованд китобашро нозил накардааст магар ин ки дар гуфтаҳояш он маъноест, ки онро меҳақад, Ва мақсадашро касе ҳаққи тафсир кардан надорад магар худи ӯ ва ҳар касеро, ки аз бандагонаш иҷозаи онро дода бошад.

Барои инсоне, ки аз Қуръон маъноеро истихроҷ мекунад ду шарт аст:

Аввал: Аз забони араби ва асли он дар ифроду таркибаш берун набошад.

Дувум: Маъноеро, ки истихроҷ мекунад бо маънои собитшуда аз Қуръон муҳолиф набошад.

Чунон нест, ки ҳарчи ба Худованд нисбат дода шавад аз ҷониби ӯ бошад, бе шубҳа ононе, ки аз аҳли китоб мукаллаф ба истинбот буданд гумроҳ шуданд, чуноне ки Худованд дар бораи аҳли китоб мефармояд:

﴿وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُؤْنَ أَلْسِنَتَهُم بِأَلِكِتِبٍ لِيَحْسَبُوهُ مِنَ أَلِكِتِبِ وَمَا هُوَ مِنَ أَلِكِتِبِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ أَلِكِتِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ [ال عمران: ٧٨]

«Ва аз миёни онҳо гурӯҳе ҳастанд, ки ба шеваи китоби Худо сухан мегӯянд, то пиндоред, ки он чӣ мегӯянд, аз китоби Худост, дар ҳоле ки аз китоби Худо нест. Ва мегӯянд, ки аз ҷониби Худо омада ва ҳол он ки аз ҷониби Худо наёмада аст. Ва худ медонанд, ки бар Худо дурӯғ мебанданд».

Сураи Оли Имрон 78

Меғуяд:

﴿يَلُؤْنَ أَلْسِنَتَهُم بِأَلِكِتِبِ ﴿٧٨﴾﴾

«ба шеваи китоби Худо сухан мегӯянд»

На ба ғайри он

«то пиндоред, ки он чӣ мегӯянд, аз китоби Худост»

Аз шиддати наздикиаш ба он, яъне дар гумроҳи.

Гирифташуда аз китоби "Фаслҳо дар ақида" Абдулазиз ибни
Марзуқ Ат-Турайфӣ

Тарҷума: Дорул-ислом/ Тоҷикӣ

